

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XXXVI. Virgo desperantem clericum confirmat, eidem os, & lingua[m] rabie quadam morbi ferè diuulsam curat; quia saepè ab eo consueuerat laudari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

falsitatem, & culpam accusationem liuore, & odio à se institutam dicens. Cur tam facile ille rectam uiam inuisset, mirabatur praefectus nesciens, unde tam repentina mutatio proueniret. Tunc, ait ille, & ego coelestis illius odoris particeps fui, qui in cor meum mirifica illa suauitate ita penetrauit, ut maleuolentia, & odium statim in beneuolentiam, & ardentissimum amorem conuersum fuerit. Quamobrem ad illud sacellum, ubi ea uisa fuerant, praefectus cum coenobij antiquioribus properat, omniaque adhuc mirabilem illum odorem suauissime afflare perspexit. Re ipsa aperte uisa, lapides illos qui coelestem odorem afferebant in abditissimum sacrarium recondi iussit. lapidibus autem maior religionis dignitas inerat, quia pressi, & tacti fuerant à sanctissimis illis Virginis pedibus. Ideo perpetua eius miraculi memoria, ab omni posteritate, semper maximo cum triumpho excepta est.

MIRAC. VIRG. XXXVI.

Virgo desperantem clericum confirmat, eidem os, & linguam rabie quadam morbi ferè diuulsam curat; quia saepe ab eo consueuerat laudari.

CLericus, quia maximè diuitijs affuebat, mundi illecebris ualde erat deditus. Illud tamen in ipso maximè laudandum erat, quia ubi templum aliquod adibat, statim incredibili obseruantia, illis uerbis uirginem salutabat, quibus aeterni regis nomine, à coelesti nuncio salutata fuerat. Deinde uerò se ad filium conuertebat, beatam dicens castissimam
alium,

alium, quae ipsum coeli regem gestauit. Fortè graui morbo oppressus, eius uis, & impetu irà agitabatur, ut sibi labra, linguamq. dentib. perroderet. Sibi etiam ipsi manus intulisset, ni eius conatui se domestici obiecissent. cum igitur in lecto nullam quietem inueniret, & in statu miserimo iaceret, propè lectum iucundi aspectus iuuenem uidit, quem coelestem Angelum à Deo sibi custodiae causa datum iudicauit. Ille iam morbo paenè cōfecti aerumnarum misericordia adductus, haec non sine maximis querelis dicere uidebatur; & irà Virginem alloqui; lux pietatis, & clementiae; haec ne sunt praemia deuinctissimi tibi animi, & assiduae salutationis? sicine miseri huius lingua torquetur, nil loqui assueta praeter egregias tuas, filijq. laudes? eheu si iam deferuntur, qui tibi sunt deditissimi; quis unquam suos tuebitur, quis unquam in quoquam spem ullam collocabit? si iam in miti illo peccatore praestò non est pietas, quis adduci poterit, ut cuiusquam miserescat? Mortaleis posthac spes destituet, prostratae, & perculsae eorum mentes iacebunt; ni apud te inueniunt perfugium. Dum haec propitius, & custos aegrotantis Angelus loqueretur, Virgo utriq. apparuit, quae propius ad miserum morbo cōfectum, & ferè exanimatum accedere, & alterum ex sanctissimis ubertib. detegens, ex illo paulum lactis premere uisa est, quo semirosum os, ac ferè dissectam linguam leniter inspergebat. Quare & linguae pristina integritas, & labris suū decus, ac pulchritudo; toti autem corpori firmissima uires restitutae fuerunt. Neq. uerò id occultis, sed apertissimis signis fuit demonstratū. Statim. n. ille relictis uirib. uno momēto

tus

tus exsultans surrexit; quod etiam labra, & lingua è deformissimis, ac ferè diuulsis, forma, & ornamento suo recepto indicabant. Ipse uerò postea ad Deum, Virginemq. sua omnia consilia, & cogitationes referēs, pio uitae genere instituto, se religione adstrinxit.

MIRAC. VIRG. XXXVII.

Adolescens clericus, Virginis simulacri dexteram annulo exornat; imago uerò annuens manum perstringit.

Aliquot adolescentuli clerici propè templum pila ludebant. Vni ex illis erat annulus, munus ab adolescentula amica misū. Quia uerebatur, ne annulus è digito, dū ludebatur, caderet, aut frangeretur; in proximum templum accurrit, ibi interim detractum annulum depositurus. In ipso templi limine statim pulcherrimum Virginis simulacrum, quod marmoreum erat, occurrit. Ante eius pedes se adolescens prouoluens, tu, inquit, illā pulchritudine exsuperas, quae mihi annulum donauit. iccirco te solam amare statuo. quae cum dixisset, digitum marmoreum annulo exornauit. Ipsum uerò simulacrum, res dictu mirabilis, pueri uotis annuens, manum illo accepto perstrinxit. Id cum plurib. ab adolescente fuisset expositum, eum omnes hortabantur, ut reb. omnib. relictis, se totum Virgini, eiusq. filio traderet. Sed adolescentem diuitiarum copia longè ab instituto amouebat. Ex illis. n. communis hominum pernicies prodit; per eas fit, ut à ratione dissentiamus, & à praeclaris coeptis recedamus. Itaq.

paucis